

HEIN RAVEN,
de verdienstelijke Pierrotzanger, die met zijn muziekdrama „Pierrot en de wals Destiny" in het Olympiatheater te Rotterdam een zoo buitengewonen bijval oogstte.

„Ik kom direct bij u Mijnheer," klonk van bedrijvig heen en weer loopende Juffrouw geduldig antwoord. — Een aardige jongen, balanceerend een leeg theeblad, handdoek over den arm, witte muts schuin op donkeren krullebol, schoof het tafeltje voorbij :

„Zeg piccolo," tikte Frits hem beschermend op zijn arm, „ruim jij dien rommel eens weg, zèg."

De jongen, guitige baas, spottrekjes om zijn mond, verzamelde de vuile kopjes op zijn theeblad, zwaaide luchtig met zijn handdoek over het tafeltje, vroeg dan quasi-beleefd : „Nog iets van uw dienst, heeren ?"

„Ja, stuur jij die blonde Juffrouw eens hier. En een beetje vlug, zèg."

„Ja, mijnheer." — De jongen, lenig, slank, liep behendig tusschen de gaande en komende bezoekers door, zei bij het buffet tegen aardig blond meisje, dat op bestelde thee wachtte: „Die twee daar moeten u hebben, juffrouw Mien;" later ginnegapte hij, verscholen achter een palm, met een anderen jongen om „die twee gekke knullen voor het raam," tot de stem van den rondgaanden chef, die barsch „Johàn !" riep, hem weg deed schieten, in aandachtig rondgekijk naar af te ruimen tafeltjes.

H.B.S.-jongens inmiddels, spelend met rottinkjes, keken uit in de woelige straat beneden, becritiseerden toiletjes, schoenen, hoeden, lieten hun r's rollen, deden dwaas-luidruchtig, en voelden zich gevleid, wanneer er naar hen gekeken wellicht over hen gesproken werd.

Op een lange roodfluweelen canapé in een hoek, waarvoor twee vol-beladen tafeltjes, zaten eenige menschen „van buiten". De twee meisjes, boersch, opzichtig, de hoeden vol veeren, de roode handen vol ringen, — broches, armbanden, horlogeketting van geel goud —, dronken thee met welbehagen, aten daarbij broodjes met roast-beef. De twee bijbehoorende jonge mannen, in slecht- zittende confectiepakken, hoeden achter op het hoofd geschoven, dronken ook thee, aten ook broodjes, met smakgeluiden. Deze vier menschen trokken de aandacht van H.B.S.-jongens.

„Wat een lui, zèg," merkte Han luid op.

„Ze moesten geweerd worden," meende Frits verontwaardigd. „Je kunt toch zóó zien, dat ze hier niet thuis hooren."

„Nee maar zèg, zie je dat ? Hij eet met zijn mes. Schàndelijk." — En toen de andere jonge man, het papieren servetje omhooghoudend, belangstellend informeerde waar dat nou toch eigenlijk voor diende, klonk er een jongensachtig geschater van het tafeltje voor het raam.

Gelukkig kwam net de bedienende juffrouw tusschenbeide. „Heeren, wat blieft u ?"

„Juffrouw Mien, àh juffrouw Mien." Twee hoofden draaiden zich naar keurig, blond meisje in helder japonnetje met stijf, wit boord en glanzende witte manchetten.

„U wordt er steeds liever op," beweerde Frits.

„En jonger," zei Han. — „Maar, wat blieft u ?" herhaalde ze, den chef in de buurt wetend.

„Breng ons maar 'n stelletje thee zeg, en 'n paar gebakjes."

„Die moet u zelf halen." — „Och, wees nou eens lief. Neem jij ze nu mee." — Frits tutoyeerde familiaar.

„Nee, dat kan ik hèusch niet doen. Ik zal direct de thee brengen."

„Ik ga die gebakjes niet zèlf halen," mopperde Frits. „Dat staat zoo kinderachtig. Nee, dan eten we aanstonds nog een paar croquetjes." — „All-right," stemde Han toe.

Toen zagen ze haar binnenkomen. Tenger, klein, in eenvoudig, zwart fluweelen najaarscostuumpje, kwam ze binnentrippen, het geestig-fijne snuitje geheven boven witte bont, de handen behaaglijk gestoken in groote mof. Frisch bloosden de wangen van najaarskou, en van onder het pikante steekhoedje uit straalden de donkere oogen met levenslustigen glans. — „Allemachtig, wat een schatje," zei Frits, gauw friemelend aan zijn das, om te voelen of ze recht zat.

„Wat een prachtkindje," beaamde Han. — Het prachtkindje, onbewust van de haar gebrachte hulde, ging zitten.

„Fijn zèg, we kunnen haar goed zien," fluisterde Frits tegen Han, verschoof dan haastig zijn stoel een weinig om nog beter overzicht te hebben. — „Hoe oud schat je haar?" vroeg Han. — „Achttien, negentien, ouwer niet."

„Ja, dat denk ik ook." — „Wat een heerlijke oogen zeg."

„En wat een lief, recht neusje."

„En die voetjes zeg ! Zie je d'r voetjes ? Popperig hè ?"

„Wat een elegant wezentje," herhaalde Han een uitdrukking, gehoord van broer den student.

Hun thee werd gebracht ; juffrouw Mien had haar charme in hun oogen verloren. — „Hebben de heeren al gebakjes ?" vroeg ze guitig. — „Nee, breng straks maar wat croquetjes," zei Frits nonchalant. — „Hoeveel ?"

„Och gewoon, een stuk of vier," haastte Han zich te zeggen. 't Vervelende schaap benam hem net het gezicht op „haar."

„Goed, dus vier croquetjes, heeren." En toen weer een stem in het zaaltje riep met bevelenden klank : „Juffrouw," draaide het meisje zich af.

„Gelukkig," zuchtten de aanbidders van voorheen. — „Zij" had ook thee besteld, bediende zich langzaam met elegant gebaar van wit geglaceerde handjes. Haar rechterpink stak kluchtig omhoog, terwijl ze dronk. Het gaf den H.B.S.-jongens nieuwe verrukkings-momenten. Ze vonden eensgezind het pinkje „om te zoenen."

(Zie vervolg op pag. 8.)

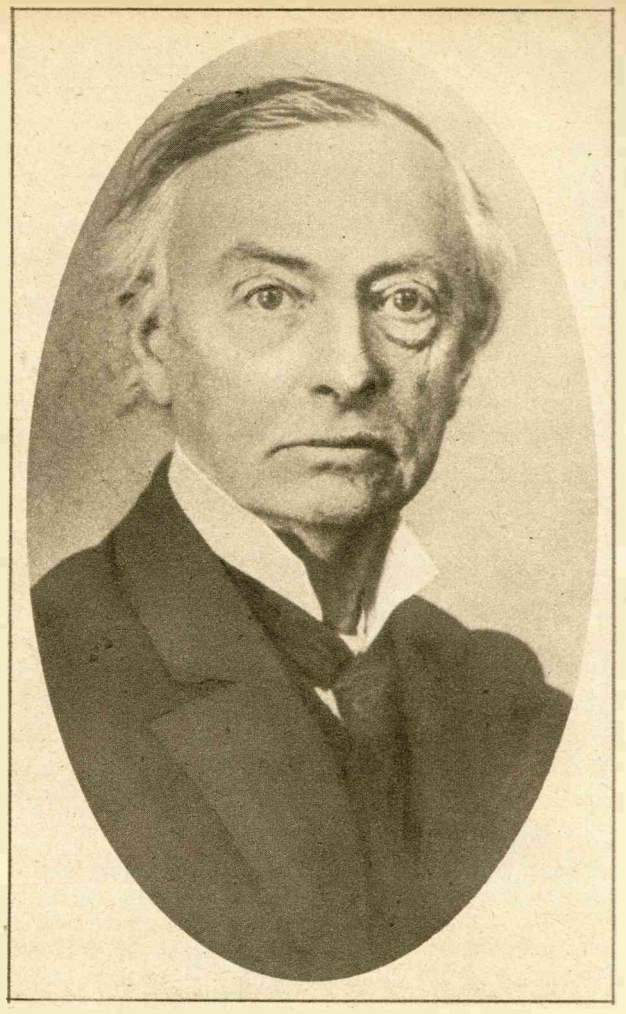

KARL GJELLERUP,
de Deensch-Duitsche dichter, aan wien dit jaar de Nobelprijs voor literatuur werd toegekend.

Dr. RICHARD STRAUSS IN ONS LAND.
De bekende componist Dr. Richard Strauss vertoeft op het oogenblik in ons land en zal hier eenige opvoeringen leiden met als solisten Selma Kurz en Leo Slezak. — V.l.n.r: Dr. Strauss, Selma Kurz, Leo Slezak en hun impresario.

VOOR DE HUISVROUW

Naar aanleiding van onze recepten voor wortelenjam krijgen we uit verscheidene plaatsen vriendelijke bedankjes van de huisvrouwen. Sommige dames vertellen ons daarbij ook nog van kleine variaties, die ze erbij gemaakt hebben. Een aardige afwisseling verkrijgt men vooral door bijvoeging van eenige bittere amandelen bij de rauwe wortelrasp. Bij gemis van bittere amandelen, kan men, wanneer de jam gereed is, één druppel amandelolie erbij voegen, hetgeen ook zeer goed voldoet. Men krijgt dan een jam, welke veel overeenkomst heeft met abrikozenjam.

Eenigen onzer abonnées vroegen ons hoe zij de potjes het best konden sluiten, opdat de jam langen tijd bewaard zou kunnen blijven. Hierop antwoorden wij hun, dat men dit het best kan doen, door de potjes eerst met een laagje parafine en vervolgens met vochtig perkamentpapier af te sluiten.

Op onzen oproep tot de huismoeders om elkaar te helpen, kregen wij van verscheidene kanten practische raadgevingen ingestuurd. Wij plaatsen er hier een tweetal met betrekking tot gasbesparing. De eerste is om de hoofdkraan op drie kwart af te sluiten. Men krijgt niets minder licht, maar bespaart 's maandelijks heel wat aan gas.

2e. Om erwten of boonen spoedig gaar te koken, zonder veel gas te gebruiken, wascht men de boonen eerst goed af, en giet den dag vóór men ze wil koken, het aardappelwater erop. Hierin laat men ze een nacht staan. Den volgenden dag kookt men ze in dit water een half uur en zet ze vervolgens drie uur in de couranten- of hooikist. Zout behoeft men er dan ook niet in te doen.